

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 805/2024
03.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиља АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Милош Зеловић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, Београд, кога заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3825/2023 од 20.09.2023. године, у седници одржаној 03.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3825/2023 од 20.09.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3825/2023 од 20.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1716/21 од од 17.05.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужиља од 30.08.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље АА из ... којим је тражила да суд туженог обавезе да јој на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада исплати за период од септембра 2019. године до фебруара 2021. године износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље АА из ... којим је тражила да суд обавезе туженог да јој на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од марта 2018. године до фебруара 2021. године, исплати износе са законском затезном каматом наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље ББ, па је обавезан тужени да јој на име разлике између минималне зараде и исплаћене зараде за стандардни учинак и време проведено на раду исплати за период од марта 2018. године до децембра 2018. године, износе, са законском затезном каматом, наведене у том

ставу изреке. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље ББ, којим је тражила да суд обавезе туженог да јој на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада исплати за период од марта 2018.године до јануара 2021.године, износе, са законском затезном каматом наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље ББ из ... којим је тражила да суд обавезе туженог да јој на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора исплати за период од марта 2018.године до фебруара 2021.године, износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом седмим изреке, тужена је обавезана да тужиљи ББ накнади трошкове парничног поступка у износу од 85.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате. Ставом осмим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље АА за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом деветим изреке, одлучено је да се тужиље АА и ББ, обе из ..., ослобађају обавезе плаћања судских такси у овој правној ствари.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 3825/2023 од 20.09.2023. године, ставом првим изреке, одбио као неосноване жалбе тужиља и туженог и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 1716/21 од 17.05.2023. године у ставовима другом, трећем, четвртном, петом, шестом и седмом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиља за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиље су доставиле одговор на ревизију туженог.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиљи ББ на име неисплаћене разлике до минималне зараде, у утуженом периоду. Побийана одлука којом је тужбени захтев тужиље усвојен донета је применом одредбе члана 2. став 1. и члана 111. ст. 2. и 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005... 75/2014) и не одступа од судске праксе о томе да сви запослени на територији Републике Србије, без обзира код ког послодавца раде, имају право на исплату минималне зараде према одредбама Закона о раду. Ревизијом туженог оспорава се налаз судског вештака на ком

је заснована побијана одлука што је чињенично питање и није разлог због ког је дозвољена посебна ревизија, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, којом је прописано да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужиља ББ је поднела 15.03.2021. године, као формални супарничар са тужиљом АА, а вредност предмета спора побијаног дела потраживања тужиље ББ, на који се односи ревизија туженог је 6.902,91 динар.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање у ком побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**